SKT. ANNÆ KIRKE MEDITATIONSFOLDER

15. NOVEMBER – 28. NOVEMBER 2026.

33. ALM. SØNDAG. 1.L.: Ordspr 31,10-13.19-20.30-31; **2.L.:** 1 Thess 5,1-6.;
Ev.: Matt 25,14-30 eller 25,14-15.19-21.
De fattiges søndag.

På den tid fortalte Jesus sine disciple denne lignelse: »En mand, der skulle rejse til udlandet, kaldte sine tjenere til sig og betroede dem sin formue; én gav han fem talenter, en anden to, og en tredje én, enhver efter hans evne; så rejste han.

Lang tid efter kommer disse tjeneres herre tilbage og gør regnskab med dem. Den, der havde fået de fem talenter, kom og lagde andre fem talenter på bordet og sagde: Herre, du betroede mig fem talenter; se, jeg har tjent fem talenter til.

Hans herre sagde til ham: Godt, du gode og tro tjener; du har været tro i det små, jeg vil betro dig meget. Gå ind til din herres glæde!

Lad os snakke i dag om talenter, det emne, som er den røde tråd i dagens Evangelium. Hvorfor bruger Jesus så meget tid på netop dette tema, når Han vil forklare os sandheden omkring Guds Rige?

For det første bliver vi gjort opmærksom på, at vi allesammen får et talent, som ikke bare skal skjules og gives uændret tilbage til Gud, men som skal mangfoldiggøres, så meget man nu kan. Dette er en meget vigtig besked til os Kristne, at når vi gerne vil tilhøre Guds Rige, så skal vi også gøre en ordentlig indsats fra vores side, så Riget kan vokse sig større og større i denne verden. Det duer simpelthen ikke, at man vil være kristen, uden på aktiv måde at praktisere sin kristne tro.

Her er der ikke med det samme tale om nogle heltemodige gerninger, Gud forventer af sine børn. I visse tilfælde er man selvfølgelig nødt til at reagere kraftigere på nogle ting, der kræver vores bestemte vidnesbyrd. Men når vi tænker på dagligdagen, et liv uden de store udfordringer, så er der en række ting, der ligesom hører til det at være kristen.

Daglige bønner: morgen og aften, før og efter måltidet, forbønner for dem, som vi kender og holder af, men også for dem, vi ikke bryder os om, vores fjender; at bede for hele Kirkens og pavens anliggender. Og læg mærke til denne bøns praksis i Kirken, at når vi beder, uanset om det foregår i et fællesskab under en gudstjeneste, eller alene, ganske privat, så må vi ikke være egoistisk indstillede på at tænke kun på

vores egne anliggender, men netop at inkludere i bønnen hele Kirkens, og endda verden fællesskab.
Hvis du kan nikke genkendende til denne form for bøn, som du ivrigt bruger hver eneste dag, så betyder det, at du er godt på vej til at være en god kristen. Men det er kun en begyndelse, fordi når vi snakker om de talenter, kristne talenter, der skal udvikles, så skal vi også kigge på de næste syv talenter, der udgør en stor del af vores liv. De syv talenter hedder sakramenter. Vi kender dem udmærket, hvad de hedder, og hvad det betyder at dyrke disse syv sakramenter i løbet af vores liv. Her har vi i hvert fald to af sakramenterne, der gerne må være en fast ritual i den kristne livsførelse. Nadver, altså mere kendt som den hellige Eukaristi-Messe, og så Skriftemål, hvor man regelmæssigt bekender sine synder for at får Guds tilgivelse og velsignelse. Alle, som kender Kirkens Katekismus, ved godt, at de to sakramenter er ligesom to søjler, der er med til at bære vores kristne identitet, og det er noget vrøvl, hvis folk nogle gange siger, at de tror på Gud, men ellers har de ikke tid til at gå til messe om søndagen, eller det at gå til skrifte siger dem ikke noget. Så ligner de nogle soldater, der skal forsvare deres fædreland uden våben.
Efter bøns rolle og sakramenternes rolle må man huske på endnu et par talenter, som jeg gerne vil kalde Kærlighed og Barmhjertighed. Det er faktisk svært at forestille sig en kristen person, der skulle mangle kærlighed, nærmere betegnet som næstekærlighed, og barmhjertighed, som er tæt forbundet med almisse til dem, der har brug for hjælp. Kirken har ikke brug for nogle fantastisk dygtige teoretikere, som ved alt, bare de mangler lyst og gå på mod til at gøre al deres teoretiske viden til noget konkret. Derfor er Kristendommen bedst forklaret som talenternes religion, hvor vi allesammen står til regnskab for overfor Vorherre.

/ P. Andrzej Papuga C. M. /
www.digteren.dk

PAVENS INTENTION

NOVEMBER

For god brug af rigdom.

Lad os bede for en god brug af rigdom, som ikke giver efter for fristelsen til egoisme, men stiller sig til rådighed for det fælles bedste og solidariteten med dem, der har mindre.

LITURGISK KALENDER

16. MANDAG i 33. alm. uge. Åb 1,1-4; 2,1-5a.; Luk 18,35-43.
℟ Den, der sejrer, vil jeg give at spise af livets træ.
17. TIRSDAG. Hl. Elisabeth af Ungarn, ordenssøster
Åb 3,1-6.14-22.; Luk 19,1-10.
℟ Den, der sejrer, vil jeg give sæde hos mig på min trone.
18. ONSDAG. Åb 4,1-11.; Luk 19,11-28.
℟ Hellig, hellig, hellig er Herren, Gud den Almægtige.
19. TORSDAG. Åb 5,1-10.; Luk 19,41-44.
℟ Du har gjort os til konger og præster for vor Gud.
20. FREDAG. Åb 10,8-11.; Luk 19,45-48.
℟ Hvor er dit ord sødt for min gane.
21. LØRDAG. Den salige Jomfru Marias fremstilling i templet.
Zak 2,14-17; Matt 12,46-50.
℟ Den Mægtige har gjort store ting mod mig; helligt er hans navn.
eller **℟ Salig er du, Jomfru Maria, som bar den evige Faders Søn.**

22. SØNDAG. JESUS KRISTUS, UNIVERSETS KONGE
1.L.: Ezek 34,11-12.15-17; **2.L.:** 1 Kor 15, 20-26.28.;
Ev.: Matt 25,31-46. **℟ Her ren er min hyrde, jeg lider ingen nød.**

23. MANDAG i 34. alm. uge. Åb 14,1-3.4b-5.; Luk 21,1-4.
℟ Denne er den slægt, som søger dit ansigt, Herre.
24. TIRSDAG. Skt Andreas DungLac, præst, og lidelsesfæller, martyrer
Åb 14,14-19.; Luk 21,5-11.
℟ Herren kommer for at holde dom over jorden.
25. ONSDAG. Salig Niels Steensen, biskop Sir 17,5-15. eller
2 Tim 4,1-8. eller Kol 1,12-16a.16c-20; Matt 6,24-33.
℟ Jeg vil takke dig, fordi jeg er underfuldt skabt.
26. TORSDAG. Åb 18,1-2.21-23; 19,1-3.9a.; Luk 21,20-28.
℟ Salige er de, der er indbudt til Lammets bryllupsfest.
27. FREDAG. Åb 20,1-4.11—21,2.; Luk 21,29-33.
℟ Se, nu er Guds bolig hos menneskene.
28. LØRDAG. Åb 22,1-7.; Luk 21,34-36.
℟ Marana tha! Kom, Herre Jesus!

Hermed afsluttes det almindelige kirkeår.

Transsubstantiation. Hvornår ophører brød med at være brød? Og hvad sker der på alteret?

Vi ved, at brød og vin bliver Kristi legeme og blod i nadveren. Men kan vi forklare, hvordan dette sker, og præcist fastslå det øjeblik, hvor dette sker?
Overalt omkring os observerer vi, at ting ændrer deres egenskaber, mens deres substans forbliver uændret. For eksempel var Kirsten,

som ung pige, en slank rødhåret, og nu er hun en korpulent, gråhåret ældre kvinde, men hun er stadig den samme Kirsten. I mellemtiden sker det stik modsatte med brødet og vinen under den hellige messe. Takket være Helligåndens virkning forbliver egenskaberne de samme, mens essensen (dvs. substansen) ændrer sig. Der var brød, og nu er der legeme, omend med brødets aroma, smag, udseende og tekstur. På samme måde bliver vin til blod og bevarer alle vinens egenskaber. Og det er derfor, vi kalder det et mirakel, fordi "normalt" sker noget som dette ikke - at essensen af en ting ændrer sig, ikke dens egenskaber. Paradoksalt nok er det imidlertid lettere at forklare transsubstantiationens mirakel end at præcisere det øjeblik, det finder sted. Teologer har aldrig endegyldigt præciseret, helt ned til det sekund, det øjeblik, hvor brødet på alteret ophører med at være brød, og vinen ophører med at være vin.

To vigtige øjeblikke skal her skelnes mellem: den epikletiske bøn og transsubstantiationens ord fra beretningen om indstiftelsen af nadveren, taget fra Den Hellige Skrift. Epiklesen er en bøn, hvor vi påkalder Helligåndens kraft, så Han selv kan forvandle de ofrede gaver til Jesu legeme og blod. For eksempel: "Helliggør disse gaver ved din Ånds kraft, så de for os må blive vor Herre Jesu Kristi legeme og blod."

Nogle vil gerne se transsubstantiationens øjeblik som det øjeblik, hvor præsten gør korsets tegn over gaverne. Den rette epikletiske gestus er dog ikke korsets tegn, men de udstrakte hænder over gaverne. Andre mener imidlertid, at indvielsen kun finder sted i det øjeblik, hvor ordene "Tag, spis... Tag, drik..." udtales.

I Vesten blev vægten normalt lagt på det øjeblik, hvor Kristi ord påkaldes. Den østlige kirke kender dog ritualer, hvor disse ord slet ikke udtales, og transsubstantiation alligevel finder sted. Derfor lægger Østen større vægt på den epikletiske bøn.

I denne sammenhæng understreger mange liturger, at hele den eukaristiske bøn, ikke kun udvalgte øjeblikke, er sandt indvielsesværdig.

Den eukaristiske bøn omfatter den såkaldte nadverepiklese, hvor vi beder "om, at Helligånden må forene os alle, der modtager Kristi legeme og blod."

Ligesom vinen og brødet blev forvandlet til Ham, skal vi – dem, der deltager i nadveren – forvandles til Hans legeme – forenet og Hans sandeste nærvær. Uden dette ville vores deltagelse i nadveren forblive ufuldstændig, og det at modtage Jesus i nadveren ville forblive et tomt tegn.

https://pl.aleteia.org/ Fr. Michał Lubowicki